

κάλλος

κάλλος, το, ουσ. [<αρχ. κάλλος], το κάλλος. **1.** η σωματική ομορφιά: «το σωματικό κάλλος πρέπει να συνοδεύεται κι από καλλιεργημένο πνεύμα». (Λαϊκό τραγούδι: *εγώ που σου 'χα του χεριού μου για κακό του κεφαλιού μου μακριά από τέτοιο **κάλλος**, ας καεί και κάνας άλλος*). **2.** στον πλ. **τα κάλλη**, τα γυναικεία θέλητρα: «στα νιάτα της ήταν ξακουστή για τα κάλλη της || ντύνεται πάντοτε πολύ ελαφρά για να επιδεικνύει τα κάλλη της». (Λαϊκό τραγούδι: ***τα κάλλη** της την κάνανε σωστή τσιγγάνας γέννα και τρέλαν' όλο το ντουνιά η Μαρία η Μανταλένα*). Λέγεται και για άντρα·

- *μπρος στα κάλλη τι 'ν' ο πόνος*, προκειμένου να διατηρήσει την ομορφιά της μια γυναίκα, δέχεται να υποστεί διάφορες ταλαιπωρίες (όπως αυτά που υποβάλλουν τα διάφορα ινστιτούτα καλλονής)·

- *σκηνές απείρου κάλλους*, λέγεται ειρωνικά για κατάσταση στην οποία επικρατεί μεγάλη αναστάτωση, μεγάλη φασαρία, ιδίως από τον έντονο διαπληκτισμό ή μάλωμα κάποιων: «να δεις εσύ σκηνές απείρου κάλλους μέσα στον κινηματογράφο, όταν η γυναίκα του τον έπιασε αγκαλιά με την γκόμενά του»·

- *τα πάχη μου τα κάλη μου*, βλ. λ. [πάχη](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας